

A szomszédaim szeretik egymást. Ezzel nincs is semmi baj, eltekintve attól, hogy úgy hangzik, mint egy lefordítandó példamondat az angoltankönyv harmadik fejezete környékéről, mert szép a fiatalság és a szerelem, és a világ jobb hely lenne, ha mindenki szeretné a másik embert. A probléma abból adódik, hogy mindezt nagyon hangosan teszik, és a lehető legrosszabb időpontokban, melyben még

Gerencsér Anna 39

A SZOMSZÉDAIM SZERETIK EGYMÁST

csak rendszeresség sincs: egyforma eséllyel ébresztenek a vékony falakon áthallatszó sikolyok éjfél körül, hajnali három és négy között, vagy éppen reggel fél hat magasságában.

Ezt persze túl lehetne élni, ha csak alkalmanként fordulna elő, a szomszédaim azonban a bagzó nyulak libidójával és háromezer vuvuzela hangerejével rendelkeznek. Az, hogy a teljes társasház társam a szenvedésben, vajmi kevés vigasz, mikor az éjszaka közepén „Most csináld hátulról, drágám!” rikoltásra riadok, melyet ominózus nyögések követnek.

Kezdetben úgy véltem, csak engem sújt az átok, végül is én vagyok a közvetlen szomszéd, ráadásul mindig is érzékenyen érintett, ha nem hagytak aludni. Még az is felmerült bennem, hogy ez csak a „savanyú a szőlő” szingliverziója, és valahol tudat alatt csupán irigylem mások beteljesült boldogságát, mikor azonban meghallottam az „Óóó, imádom, amikor a gumikacsával csinálsz!” felkiáltást, ráébredtem, hogy más sem áll távolabb tőlem, mint-hogy ilyen élményekre ácsingózzak. Mikor aztán másnap összefutottam a postaládáknál Gizi nénivel a másodikról, illetve a szóban forgó pár női felével, Gizi néni sokatmondó pillantása azonnal elárulta, hogy hozzám hasonló érzelmeket táplál a gumikacsa-kedvelő hölgyemény iránt.

Először természetesen megpróbáltam diplomatikusan kezelni a dolgot. Udvarias és határozottan eufemisztikus névtelen levélben kértem a kedves szomszédokat, hogy csavarják egy kicsinyég vissza a hangerőt, mert minden kihallatszik, és ez a tudat bizonyára éppoly negatívan érinti őket, mint a hanghatás az akaratlan hallgatóságot. Érthető okokból nem kaptam választ, s a napi üzekedés a megszokott hangerővel zajlott tovább.

Ezek után megpróbáltam személyes tárgyalásokba kezdeni, s még mindig roppant udvariasan és bármiféle erkölcsi állásfoglalástól mentesen kifejtettem, hogy nem szívesen hallgatom a magánéletük legintimebb részleteit napi több alkalommal és ilyen hangosan. Próbálkozásom azonban zátonyra futott a nő végtelen közönyén.

– A mi lakásunk, azt csinálunk benne, amit akarunk – bandzsított rám szókített frufruja mögül. – Jogunk van hozzá.

Megpróbáltam közérthető és kevésbé ellenséges szavakba foglalni a joggal való visszaélés és a csendháborítás törvényi definícióját, de hiába.

– Maguk mind csak irigykednek – közölte szomszédom sértetten. – Nincs joguk megmondani, hogyan éljünk!

40 Az elszánt jogvédelemnél csak a többszám zavart jobban, melyből arra következtettem, hogy a többi lakótárs is panaszkodott már, ráadásul hasonlóan eredménytelenül. Visszavonulót fűjtam, de csak azért, hogy drasztikusabb eszközökhöz folyamodjak.

A következő hajnali ébresztőre azzal feleltem, hogy célzatosan megütöttem a falat. Tudtam, hogy hallják – ahogy mondtam, ebben a házban minden hallatszik – ennek ellenére a vihogás és a sikoltozás nemhogy halkult volna, de tovább erősödött. A következő kopogássorozatnál vettem észre azt a különös jelenséget, hogy a sikolyok és nyögések ritmusa az ütésemhez igazodik, melyben a módszer tökéletes csődjének bizonyítékát láttam.

Nem vagyok erőszakos ember – pontosabban nem eléggé – így ezek után egy darabig vert sereggént tűrtem a zajt, az egyetlen hatékony ellenlépés ugyanis, mely eszembe jutott, a gyilkosság volt. Ehhez érthető okokból nem fűlt a fogam, habár elképzelni elég sokszor elképzeltem, különösen, amikor ismét hajnali háromkor kezdték a műsort, vagy mikor az állandó kialvatlanságnak köszönhetően zombiközeli állapotban gubbasztottam a villamoson vagy az íróasztalomnál. Ez azonban csak taktikai visszavonulás volt, nem veség: feltett szándékom volt folytatni a háborút.

A tökéletes fegyvert Árpí szolgáltatta, egy állatorvos barátom, akivel egy gimnáziumba jártunk, s azóta is összefutottunk néha egy kávéra és beszélgetésre, meg persze megtárgyalni, ki mivel foglalkozik éppen. Árpí jótét lélek volt, aki azt hitte, hogy a világ minden egyes állata megmenthető, ha az ember kellő lelkesedéssel és energiával fog a feladatnak: állatorvosi munkája mellett madárodúkat telepített, sünöket mentett a városi parkokban, és állatmenhelyekre járt. A legutóbbi mentett állata egy kutya volt, akinek a gazdáját állatkínzás miatt lecsukták – pontosabban feleségkínzás miatt, Árpí szemében azonban ez eltörpült a kutyával szemben elkövetett vétkek mellett.

– Attól izgult fel, hogy bántotta őket, villanydróttal verte mindkettejüket, mielőtt nekiállt az asszonynak. El tudod képzelni? – El tudtam. Mindig is hajlandó voltam a legrosszabbat feltételezni embertársaimról. – Szegény párának – természetesen itt is a kutyáról volt szó – szabályos poszttraumatikus stressz szindrómája van, és senki nem akarja befogadni, mert nem bírja a szexet.

Egy sor abszolút felvállalhatatlan kép jelent meg előttem.

– Hogyhogy nem bírja?

– Ha azt látja vagy hallja, hogy mellette csinálják, vonyítani kezd, mert azt hiszi, mindjárt verni fogják. Iszonyatos. Szegényt simogatni se lehet, mert nem hagyja, hogy hozzáérjenek. A szívem vérzik érte...

Az én szívem ugyan kérgesebb volt, Árpai beszámolója azonban adott egy csodálatos ötletet.

Egy hétig jártam a menhelyre, és igyekeztem összebarátkozni a kutyával. Nem bízott bennem – nem is számítottam rá – a hét végére azonban már elfogadta a húst és a csontot, és bár nem volt hajlandó 41 kartávolságon belül jönni, már nem kísérte megfeszített figyelemmel és rettegéssel minden rezdülésemet. Egyébként jóképű kis szuka volt, zsemleszínű keverék, az a fajta, aminek állandó vigyor ülne a pofáján, ha nem nézne olyan aggodalmasan. Szobatiszta volt, és, mint kiderült, autótiszta is, ami igen nagy öröömre szolgált, mikor hazavittem.

Nem látszott rajta, hogy otthon érezni magát, inkább csak elfogadta az új szituációt, és igyekezett a lehető legkevesebb támadási felületet nyújtani. Rendszerint úgy helyezkedett, hogy legalább egy szék vagy egy ledobott táská legyen közöttünk, és előszeretettel bújt az ágy és az asztal alá. Úgy véltem, jól megleszünk: barátságos természetűnek tűnt – még ha előbb le is kellett olvasztani róla a félelem jegét, hogy ez előtűnjön – én pedig elég türelmes voltam, hogy ne akarjak rögtön a nyakába ugrani, hanem megvárjam, amíg megszokik, és ő jön oda.

A vonyítás azonban, ebben igaza volt Árpinak, valóban iszonyatos volt. Első este a szomszédok tizenegy körül kezdték rá, Koira – sose volt elég fantáziám a névadáshoz: a *koira* finnül kutyát jelent – pedig csupán pár másodperccel később. Valahogy így képzeltem a pokolban senyvedő lelkek sírását és zokogását: Koira úgy tudott üvöltöni, mint ezer megkínzott, elkárhozott, nyomorult bűnös, egyszerre kétségbeesetten, fájdalmasan és a megváltó halálért könyörögve. Ha ember lett volna, megölelem, megveregetem a vállát, és biztosítom róla, hogy már nincs semmi baj, vigyázni fogok rá, és soha többé nem fogja bántani senki – mivel azonban kutya volt, ráadásul nem viselte el, hogy hozzá nyúljanak, megnyugtatóan tartottam a távolságot, és messziről toltam elé egy nagy, cuppogós cubákat.

A műsor csupán fél percig tartott: a szomszédaim elhallgattak, Koira pedig egy utolsó, elhaló sikollyal befejezte a vonyítást, és miután újabb fél percet várt, csak hogy biztos lehessen benne, elmúlt a veszély, tányérjával együtt az asztal alá húzódott, hogy a cubákkal gyógyítgassa összetört lelkét.

A szomszédoknak valószínűleg nem esett le azonnal az összefüggés. Tíz perc múlva újra próbálkoztak, bár ismét elég hamar feladták, reggel fél hét körül pedig ismét, de ez sem tartott tovább a bemelegítésnél. Koira kísérteties koncertje még egy beviagrázott hím gorillát is képes lett volna lehervasztani.

Nem tudom, ekkorra sejtették-e már az igazságot, de további két, vonyításban gazdag napra volt szükség ahhoz, hogy ellentámadásba lendüljenek. Miután este Koira egy újabb aktust lehetetlenített el, szókített

szomszédnőm hiányos öltözetben jelent meg a küszöbömön, és őrjöngve követelte, hogy hallgattassam el „azt a dögöt”. Miután közöltem, hogy a kutya immár hallgat, a látogatása tehát célját vesztette, kis híján füstölögni kezdett a dühtől.

42 – Maga direkt csinálja! Kínozza a kutyát, hogy minket zavarjon!

– Én nem, az előző gazdája kínozza. Szegény állatnak szörnyű emlékei vannak! – Koira pofája felbukkant a nappali ajtajában, majd, meglátva az idegent, rögtön el is tűnt. – Ezért reagál így egyes zajokra. Csak nem akar tovább bántani egy eddig is bántalmazott kutyát? Egyébként meg az én kutyám, tehát az én lakásomban joga van azt csinálni, amit csak akar.

A stílszerűen végrehajtott bosszú elégedettségével csaptam az arcába az ajtót, de, ismerve az emberi természet sötét oldalát, tudtam, hogy az ügy ezzel nem ért véget. És milyen igazam volt!

Egy hét múlva két rendőr kért bebocsátást a lakásba: szomszédék feljelentettek, mert állításuk szerint kínozom a kutyát.

Nem vagyok politikus alkat, de a szükség nagy úr. Beinvitáltam őket a konyhába, kávét főztem, és elmeséltem Koira történetét. Megmutattam a menhelyi fotókat, és kihívtam Koirát a nappaliból: ilyen volt, ilyen lett. A sovány, mocskos, rettegő kutya helyett egy nem annyira sovány, csillogó tiszta, bár még mindig gyanakvó kutya állt előttük, aki széles ívben kikerülte a rendőröket, hozzám azonban odajött, és azt is engedte, hogy megvakarjam a füle tövét.

Miután úgy éreztem, kellően előkészítettem a terepet, mintegy véletlenül tettem egy megjegyzést, amit persze meg kellett magyarázni, ez pedig abba torkollott, hogy elmeséltem a gumikacsás esetet. A rendőrök röhögtek, Koira úrihölgyhöz méltóan visszafogottan vigyorgott. Többet nem volt dolgom a törvény hű őreivel, bár Poór úr a földszintről tudni vélte, hogy szomszédék még kétszer megpróbáltak feljelenteni.

A zajhaborút elsöprő győzelemmel zárhattam. A szomszédaim vagy felhagytak a házasélettel, vagy megtanulták civilizáltabb hangerőn művelni, én végre alhatok, Koira pedig visszanyerte az életkedvét, és megszokta a szexet is, erről sikerült meggyőződtem a múlt éjjel, mikor felvittem a lakásba azt a jóképű kollégát, akivel úgy döntöttünk, érdemes jobban megismerni egymást. Ha azonban a szomszédék rákezdik, azonnal vonyítani kezd: okos kutya, még csak tanítanom sem kellett neki. Az első hangokra elüvölti magát, mint akit ölnek, de közben vidáman vigyorog, és a szeme ravaszskásan csillog. Igazán jól nevelt és barátságos kutya, az egyetlen jellemhibája, hogy feltűnően rühelli a gumikacsás szomszédasszonyt. De hát még egy kutya sem lehet tökéletes, nem igaz?